«Kulunun tövbe etmesinden dolayı Allah Teâlâ'nın duyduğu memnuniyet, sizden birinin ıssız çölde kaybettiği devesini bulduğu zamanki sevincinden çok daha fazladır.»

Enes Bin Malik –radıyallahu anh-'dan merfû olarak rivayet edildiğine göre Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu: «Kulunun tövbe etmesinden dolayı Allah Teâlâ'nın duyduğu memnuniyet, sizden birinin ıssız çölde kaybettiği devesini bulduğu zamanki sevincinden çok daha fazladır.» Başka bir rivayeti de şöyledir: «Herhangi birinizin tövbesinden dolayı Allah'ın duyduğu hoşnutluk ıssız çölde giderken üzerindeki yiyecek ve içeceği ile birlikte devesini kaybetmiş ve tüm ümitlerini de yitirmiş halde bir ağacın gölgesine uzanıp yatan, derken devesinin yanına dikiliverdiğini gören ve yularına yapışarak aşırı sevincinden dolayı ne söylediğini bilmeyerek, Allah'ım! Sen benim Rabbim, ben de senin kulunum diyeceği yerde, sen benim kulumsun ben de senin Rabbinim diyen kimsenin sevincinden çok daha fazladır.»
[Sahih Hadis] [Muttefekun Aleyh]

Allah -Azze ve Celle-'nin kulunun kendisine salih amellerle dönmesinden, kalbinden ihlaslı bir şekilde emirlerini yerine getirmesinden duyduğu memnuniyet; sizden birinin yiyecek, içecek ve insanın olmadığı ıssız çölde devesini kaybettiğinde, onu arayıp bulamadığı için bir ağacın altına gidip uyuyup ölümü beklerken, devesinden ve hayatından ümidini kesmiş halde olduğu durumu gibidir. Çünkü yiyeceği ve içeceği devesinin üzerindedir ve deve kaybolmuştur. O bu haldeyken, devesinin yanına dikiliverdiğini gören ve yatmış olduğu ağacın altından fırlayarak devenin yularına yapışan kimsenin sevincinden çok daha fazladır. Hangi şey bu mutlulukla kıyaslanabilir ki? Çünkü bu, büyük bir sevinçtir. Ölümden sonra hayatın sevincidir. Bundan dolayı yulara yapışıp: "Allah'ım! Sen benim kulumsun ben de senin Rabbinim." demiştir. Oysa ki Allah'a sena etmek için Allah'ım sen benim Rabbim, ben de senin kulunum demek istemiştir. Ancak aşırı sevincinden dolayı hata etmiştir.

http://www.sunnah.global/hadeeth/tr/show/4313